T U R I N Y S

1. K. Alekna..... 2
2. A. Banys..... 4
3. J. Butkienė 6
4. J. Gaupšienė..... 7
5. D. Griškevičienė..... 10
6. V. Gulbinas..... 12
7. St. Jokubauskas..... 14
8. Vl. Kalvaitis..... 16
9. L. Kelpšienė..... 18
10. J. Kulnys..... 21
11. N. Lengvinienė..... 22
12. St. Ramanauskas..... 23
13. T. Rimulaitytė..... 24
14. E. Stankus..... 27
15. J. Šimkienė..... 28
16. V. Šimkūnas..... 30
17. A.Vyšniauskienė - Miltenienė..... 31

Sudarė ir rinko Danutė Raubienė
Maketavo Birutė Špukienė

Poezijos pavasarėlis 2015

2015 m. gegužės 14 d. įvyko tradicinis Poezijos pavasarėlis, kurio metu jau įteikta 19 – oji Reginos Biržinytės literatūrinė premija. Antrąsyk šios literatės premija įvertintas Lietuvos kaimo rašytojų sąjungos narys,
Butkiškėje gyvenantis Stasys Ramanauskas už romaną „Visi pirštus į save lenkia“.

2001 m. R. Biržinytės literatūrinė premija jam įteikta už knygą „Sapnai ir svajonės“.

Tradiciškai per R. Biržinytės literatūrinės premijos įteikimo šventę Kelmėje skamba eilės – vyksta „Poezijos pavasarėlio“ skaitymai. Šiemet savo eilėmis dalijosi poetai iš Kelmės, Žalpių, Šedbarų, Tytuvėnų, Šiaulių ir kitų vietovių.

Kazimieras ALEKNA (Vidsodis)

VARSTOTAS

Tėvui

Tokio varstoto niekas nebeturi.
Ir neturėjo. Ir jau neturės.
Jisai iš klėties kampo į mane vis žiūri
kaip veidrodis Tėvo Garbės.
Jį Tėvas savo rankomis padarė
Iš ąžuolo, džiovinto vis trejus metus.
Obliavo, gręžė, drožė, glostė, kalė,
kol medis švelnus tapo lyg lietus.
Tada Jisai padarė pirmą kėdę.
O taburetę Jis padarė paėmimui kiaurą.
Abu su Žmona jie tuomet susėdo
ir į rankas pasiėmė po vyno taurę.
Taip jie trise gyveno iš pradžių.
Tėvas obliavo, o Žmona vis skiedras šlavė.
Tėvas vis baldus baldavo ligi pirmų gaidžių,
mat darbas šis jiems šventą duoną davė.
Gražus tai buvo vaizdas iš tiesų....
(Vėliau aš pats galėjau juo gerėtis.)
Mat Tėvas buvo mylimas ir gerbiamas visų
kaip Kristus, prie varstoto radęs savo vietą.
....Tokio varstoto niekas nebeturi.
Ir neturėjo. Ir jau neturės.
Jisai iš klėties kampo į mane vis žiūri
kaip veidrodis Tėvo Garbės.

APYNIAI

Motinai

Stovi eilėm dailios kartys –
patys aukščiausi į Dangų vartai.
Ant jų šoka žaliaakiai velniai –
Tavo rankomis kvepiantys apyniai.
Stiprios virkštys ant karties koto –
kaip vaikai, apkabinę Motiną.
Kadais buvom ir mes taip suaugę –
meilė ta miestų gatvėse mane saugojo.
Ir duobėsna niekad nekritau giliau –
iš jos tik aukštyn kilau.
Ir taip buvo lengva ir gera
kaip vampyrui gerti Tavo sielos nektarą
Ir žinoti, kad rytoj toks pat būsiu,
toks pat laimingas nubusiu.

Dabar tik sapnuose šoka žaliaakiai velniai –
Tavo rankomis kvepiantys apyniai.

Antanas BANYS (Pakražantis)

Nors pradžia rudenėlio,
Šalna pamotėlė
Atsikėlė anksti rytą,
Saulutė dar nepatekėjo.
Per naktį siautė,
Nusviro gražių gėlių –
Galvos jurginų žavių.
Vakar buvo nuostabiai žavu,
Šiandien pilka, pažvelgti žiauru.
Bėga dienos greičiau už vėją,
Pavasaris neseniai puošėsi žiedais.
Atskrido vasarėlė miela,
Savo grožiu didinga,
Dosni gamtos valdovė,
Nuostabi gėrybių valdovė.
Atneša auksiniam rudeniui
Žadėtos laimės turtus
Už taurius darbus.
Rudenėlis turtingas, žavingas –
Gėrybių gausa – pilni aruodai,
Bus duonos kasdieninės –
Sočios, skalsios visiems.

****

Kaip nuostabiai žavu
Prie Baltijos krantų.
Laisvai kvėpuoja krūtinė,
Miestelis Šventosios vardu.
Baltijos bangos švelnios,
Kaip Jūratės svajingi sapnai,
Kastyčio neramūs aistringi jausmai,
Milžiniškos bangos, grėsmingi vaidai.
Žaibas Perkūnas,
Akimirksniu nušvitęs dangus,
Kaukiantys kaip pasakoje,

Senovės pilkuosius vilkus,
Ne prie ežero nendrėto,
Bet prie Baltijos plačios,
Laukiame išaušt̃ančio ryto,
Raustančio saulėtakio
Sidabru žibančios rasos.

Julija BUTKIENĖ (Tytuvėnai)

AR TU MENI

Ar tu meni, tą kaimą savo
Ir dainą skambančią laukuos,
Prie kelio trys beržai lingavo
Ir degė žiburiai languos.

Kvepėjo sodas ir palaukė
Mėnulis slinko dangumi,
O mus abu jau meilė šaukė
Karštai mylėti širdimi.

Ir laimės taurė krištolinė
Buvo svajonių kupina,
Meilė prigludus prie krūtinės
Ji išsiliejo kaip daina.

Atsiminimai, kai paglosto
Tas laikas bėga pamažu,
Dangaus akelės tyliai spokso
Gimtinės žemėje gražu.

Ar tu meni tą kaimą savo
Ir dainą skambančią laukuos,
Iš ten jaunystė iškeliavo
Ir nebegrįžta atgalios.

Jadvyga GAUPŠIENĖ (Kelmė)

NAKTIES TAMSOJ...

Kai žvaigždės miega ir naktis kurčia,
Tokioj tamsoj aš praregiu dažnai.
Tuomet ilgai kalbuosi su tavim
Ir su viltim – gyventi amžinai.

Man tavo žodžio, tavo balso derinys –
Viena styga, suskambus širdyje.
Manau, kad niekada gražesnio jausmo nebebus,
Kaip jausti tavo sielą savyje.

Nakties tamsoj aš ateitį regiu –
Erdvės platybes, žemę, dangų...
Nakties tamsoj dažnai tave aš sutinku,
Jaučiu – neši mane ant rankų.

TIK VIENAS

Mano gyvenimas – vienas romanas,
Vienas gimimas,
Viena mirtis.
Mano gyvenimas – vienas likimas,
Viena svajonė,
Viena viltis.

Mano gyvenimas – vienas žydėjimas,
Viena jo saulė,
Vienas dangus.
Mano gyvenimo – vienas pasaulis,
Vienam pasauly –
Vienas žmogus.

TU EIK TAIP TYLIAI

Tu eik taip tyliai
Kaip naktis,
Kaip vėjas, nublokštas nuo vartų.
Tave pagirdys debesis,
Tave mylės visi,
Ir tu palauk, kad kas užtartų.
Tu eik taip tyliai
Kaip šešėlis,
Kad paskui tave slenka.

Jeigu ir nepajaus,
Tai pamatys visi
Ir tau išties pagalbos ranką.
Tu eik taip tyliai
Kaip malda,
Kad skverbiasi į tavo sielą.
Prie amžinybės krano priartėk
Ir dar truputį pakentėk –
Per skausmą tu išvysi veidą mielą...

KRYŽKELĖJ

Stoviu kryžkelėj.
Dešinėj kelio pusėj
Rūpintojėlis parimęs.
Kairėje –
Mano kūdikis, ką tik užgimęs.
Už nugaros nuodėmė plaukia.
Priekyje švyti palaukė.

Apšlakstysiu ašarom abi puses –
Tegul jų žaizdras tuoj pat užges,
Kad nedejuotų, kad nekentėtų,
Kad visą žemę globot galėtų.

Nuodėmei, slenkančiai paskui mane,
Uždrausiu kelią, tegul sapne
Ji pamatys kryžkelę tiesią,
Kurioj stovėsim ilgai mes dviese.

MEILĖS SODAS

Po meilės sodą šokėjų poros sukas
Ir smuiko verksmas nuplaukia toli.
O aš viena – širdis mana sustingus
Kodėl gi tu arčiau neprieini?..

Ištiesk man ranką, eime į meilės sodą,
Kaip ten gražu, kaip miela, kaip jauku.
Ten angelai lengvai skraidyti bando
Tiktai tarp jų tavęs aš nerandu.

Pakelk akis, lėtai pažvelk į dangų –
Ten žydi gėlės tarpe debesų.
O gal ir mes po daugel metų

LAUKIU

Vėjelis švelniai glosto mano veidą,
Saulutė siunčia spindulius meilius.
Norėčiau aš ištarti tavo vardą,
Bet jis jau tapo svetimas, painus.

Norėčiau, kaip anksčiau, aš dar pajausti,
Kaip glostai mano plaukus naktyje.
Staiga tik tamsūs debesys atplaukia
Sustoja. Pasilieka širdyje.

Nesuprantu, kodėl ankstyvą rytą
Dar saulei tekant sėdžiu ant kalvos
Ir horizonto erdvėje beribėj
Vis laukiu auštančios dienos.

Dalia GRIŠKEVIČIENĖ (Kelmė)

PAUKŠTININKAI

Kiekvieną rytą
Kaip maldą kiemui
Aukoju save.
Nakties pašventintą
Pumpurą
Ir namo slenkstį
Kalbina mano
Atmintis.
Esu savo vietoj.
Prosenių palaiminimas
Ošia obely
Prie šulinio
Jau be svirties,
Šuns akys
Pritaria mano
Žingsniams.
Apsunkusi
Kaip liepa –
Vasaros viršūnė,
Jos lūžis ir trauka-
Sakau kregždei:
-Išvedėm vaikus.
Ar jie suras savo stogą?

LENGVAI IRONIŠKAS

Užšokt lengvai
Ant kiemo šulinio –
Nuo jo – obels šaka
Lig menamos svirties,
Dar pasistiebus
Susigaut mėnulį
Ir ... suptis suptis
Ant delčios –
Lig užmaršties...

Lėkimas – vakaras.
Sėkmė – pagunda.
Kaimelis – vieškelis.
Ruduo – tuščia stotis...
Užkliūva kojos už
Šermukšnio burtų –
Vis tiek dar negaliu
Atsitokėt –
Tik porą kartų per
Eglyną,
Kaimyno prūdą
Pamišky –
O jau vaikai vaikus
Vadina. Ir kažkodėl
Plaukai žili.

DUKRAI

Su tavim dalinaus mintimis,
Ne tik duona,
Ir tikėt, ir mylėti liepiau –
Kaip pražydusi
Lauko aguona
Nuliepsnojo jaunystė
Basom....
Nei ražienų, nei vyturio pilko
Nesilenkia,
Drąsi ir tiesi,
Vičvienaitėje ašaroj tilpo
Prasilenkę
Keliai. Nerasti.

DILEMA

Nei pasilikti, nei paleisti –
Taip jaučiasi šuva ant šieno
Pateisint negaliu. Nuteisti?

BALTAS RANKŠLUOSTIS

Apsvaigau nuo minties,
Kad jau rytas,
Kad ant stalo garuos arbata...
Versiu dieną
Kaip knygą skaitytą
Ir ieškosiu tavęs,
Nes kalta nesijausiu-
Degs iš gėdos
Tik saulė stikle.-
Ir, pravėrusi langą,
Palauksiu-
Baltu rankšluosčiu
Liesi mane.

Viktoras GULBINAS (Kelmė)

NEKANTRIOJI

Jos meilužis tingus,
negrabus ir nutukęs,

ilgai seilėjasi,
stena,
paskui mykia kažką,
nusisukęs į sieną,
kol užknarkia baritonu;

tada ji,
netekus kantrybės,
palieka jį vieną
ir išeina į gatvę
(pra) vėdinti sijono
Ir *perskeltukės.*

ABEJOJANTIS

gi sakiau:

laiške
ne kablelio ieškau –

kabliuko----------gal
ištrauksiu juo tai,

kas patvirtins
spėjimą
ir nuojautą

apie tavo
n e (?) i š t i k i m y b ę.

TYLENIS

Gyveni vienoj plokštumoj
su protokolais ir aktais,
pašto ženklais ir paveikslais,
neišeidamas iš jų rėmų –

toks nespalvingai dvimatis,
lyg įplėštas popieriaus lapas-
be jokio gylio ir turinio,
be raidės, ženklo ar simbolio.
...gyvenimas gaudžia vargonais,
urduliuoja aistrų verpetais,
o tu šioje partitūroje-
lyg ilga nesibaigianti pauzė
- - - - - - - - - - - - -
.... bet juk tikiesi plojimų?

Stanislovas JOKŪBAUSKAS (Šaukėnai)

GALAKTIKŲ ŽMONĖS

(astronomai jau atrado visatoj planetų,
Savo savybėmis artimų Žemei)

Švytėjo toliai tolumoj,
Blyksėjo bangos jūroj.
Sėdėjau vienas vienumoj,
Kramčiau aš mintį sūrią.

Tenai, už tolių mėlynų,
Kur žvaigždės šviesą žeria,
Yra pasaulių dyvinų,
Gyvų kaip mūsų Žemė.

Kokia ten saulė šildo juos-
Balta, gelsva, raudona?
Kas sausumoj ir vandeniuos?
Ar kepama ten duona?

Jei ten gyvena padarų,
Tokių, kaip Žemės žmonės,
Tai dauguma bus padorių,
O dėl kitų – dvejonės.

Tikriausiai ten, kaip ir pas mus,
Yra vagių, plėšikų.
Tokių, kurie apgaus, sumuš
Ar pasamdys žudikų.

Tad kyla štai tokia mintis:
Ar Dievas sūnų siųstų
Aukoti ten, kad jo mirtis
Jų sielas išganytų.

Jei taip įvyks kažkada,
Tai ten galėjo būti
Naujos religijos pradžia
Su kovomis už būtį.

O gal pirmųjų tų tėvų,
Kuriuos ten tvėrė Dievas,
Pagundoms būta atsparių,
Ir jie nenusidėjo.

Tuomet galaktikų glėby,
Planetoms skriejant šauniai,
Ten Rojaus sodų apsupti
Ir įsikūrė ainiai.

Pasiekę mokslų aukštumos
Gėrybes gausiai semia.
Visatoj skraido lyg namuos,
Gal aplankys ir Žemę.

...Išblėso toliai tolumoj,
Prisnūdo bangos jūroj.
Pakilęs nuėjau namo,
Išspjovęs mintį sūrią.

TAURĖ ŠAMPANO

(kolegos 80-mečiui)

Gimimo dienų Jūsų daug jau praėjo.
Jums šokį pašokdavo snaigės su vėju.
Nors piešdavo šaltis languos dar gėles,
Bet saulė jau laidė Vilties Jums strėles.
Tuos Jūsų metus Laikas puokštėn sudėjo
Ir įteikė dovaną Jums – Jubiliejų.

Jus sveikins Vandenis žvaigždžių okeano,
Į taurę įpils ne vandens, o šampano,
O mes jam pritarę dar linkim sveikatos.
Lai sukas ilgai dar gyvenimo ratas,
Te pildos troškimai, šeima lai klestės,
Geroji Dvasia te visad Jus lydės!

Vladas KALVAITIS (Tytuvėnai)

ODĖ DUONAI

Tu – žvirgždėto drėgno molio luitas. Tavo pluta – ąžuolo žievės atplaiša.
Kieta kaip ketus, juoda kaip antracitas.
Paplutė – smulkių akučių korys.

Tave kaip brangiausią relikviją, kaip kalėdaitį, atsargiai suvyniojęs
į paklodės nuoplėšos skivytą, nešioju vidinėje šimtasiūlės kišenėje.
Visi taip daro.
Tu kvepi alpiai, svaiginamai. Pasaulyje nėra gėlių ir žiedų,
kurie galėtų prilygti Tavo kvapui:
nei rožės, nei mėtos, nei magnolijos, nei liepos, nei edelveisai,
nei lotosai.....

Kartais tave pašildau virš ugnies. Padžiovinu. Paskrudinu.
Tik dėl to, kad ilgiau jausčiau gerklėje Tavo skonį. Žinau –
tai apgaulė.
Bet man malonu.
Taip daro daugelis.

Tu gyva mano svajonėse ir sapnuose. Tu – mano tikėjimo ir vilties medis.
Stiprybės riedulys. Ištvermės kalva. Žara ant gimtinės namo slenksčio.
Girgždančios svirties šneka. Vakarinė žiogo giesmė.

Kryželiu nešioju tave ant kaklo. Lūpom liečiu užmerkdamas akis ir vos pakirdęs
meldžiuos Tavo rožiniu. Ir prašau dangaus malonės:
„Kasdienės duonos duok mums šiandien“. Šiandien....
Mes tikim –
dangus mus girdi.
Taip kaip kartoju ne aš vienas.

Jei Tu su mumis būsi šiandien, ištversiu visas negandas ir ryt, ir poryt.
Ir dar vėliau. Tiek, kiek reikės. Kiek skirs Viešpats, atleisdamas
Man visas kaltes ir apsaugodamas nuo pikto.

Būk su manim.
Būk su mano draugu.
Būk su mano priešu.
Dabar ir per Amžius.

Liucija KELPŠIENĖ (Šedbarai)

NEATLEISTA MEILĖ

Nuvilnijo nubėgo laukais vasara
Pienių šokis pakilo ore
Sudrėkinta rasos įsibudina žemė
Neužmiega lig ryto žiogų čirškime

Šiltas bučinio dvelksmas užliejo
Atgaivino alyvą iššiepti žiedai
Tu sakei meilė gimsta tik kartą
Ji išlieka ilgam širdyje

Ir vainikas nupintas iš pienių
Virsta kadugio žiedo spygliais
Išdavystė kvatoja kaip blogis
Meilė lieka paslėpta širdy

Neieškok prarastos ir išniekintos meilės
Atleidimas tik žodžiai tušti
Tu kaip vėjas į audrą įpuolęs
Išmaišai visą gėrį širdy

JŪRA

Labas, čia aš – vėl ištroškusi liūdinti tavo gerbėja,
Prausk, mylėk, glamonėki mane
Pasiimk visą kūną jei reikia
Pasiimk ir naudokis manim

Parsivešiu truputį likimo
Glamonėsiu jo kūną švelniai
Jis primins tavo kvapą aistringą
Jis primins kaip ilgiuosi tavęs

Verksiu kantriai jei širdį paliesi
Dovanosi ir perlus gelmių
Tavo akmenys primena mano gyvenimą
Tavo ašaros liejas krantuos

NERAMI ŠIRDGĖLA

Nesibelsk nedaužykis
dienos bėga ir bėgs kaip lig šiolei,
jų pakeist, sustabdyt negali,
tavo siela be kūno be garso palikus,
blaškos vėjų bangų sukury.
Nesibark, nesisielok –
jau nieko nekeisim,
aš tik vėją sutramdyt galiu,
atsimušęs į savo rytojų
skausmo ilgesiu vėtrom šėlsti.
Mes išmokom gyventi kitokį likimą,
susitaikyti tenka visiems,
pasiliekam gyvenimą tokį banguotą,
kokį žemė priimti galės

RAUDONOS ŠIRDYS

Ilgi šešėliai tysta be ribų
Saulutės prieglobsty vėl šiluma sugrįžta
Ir krinta žilas plaukas ant akių
Kiek rūpesčio ir sielvarto patirta

Kaip atsiskyręs lapas beldžiasi diena
Šalna trumpam sukausto gėlės žiedą
Akių melsvumas liejas ežeruos,
Gerumas plaukioja po visą tavo (būtį) sielą

Užsnūdo dienos išsiverkusios rasoj
Ir piktas žodis samanoj paskęsta
Ledinės širdys noksta raudonai
Ledinės širdys moka ir mylėti

GIMTINĖ

Užžėlęs takas vartai praviri
Troškimas kviečia vėl užeiti
Praėjęs laikas pasitinka ilgesiu
Gamta nesikeičia tik mintys išsibarsto

Žvilgsniu nušluoju praeities takus
O akmenys apsamanoję lieka
Gandralizdis pasenęs – tik gandrai jauni
Tarškena – kviečia pasilikti

Ta meilė kuri buvo čia
Kutena širdį, gelia sielą
Įsimylėjęs vėjas vis dar glosto mus
Ir meilė tik pakeičia spalvą

MAN REIKIA

Man reikia šilumos –
glostančios kaip šiltas rytinis rūkas
Man reikia šilumos
kai lauke spindi sniegas,
kai verkia varvekliai
Man reikia šilumos
kai pėdos skęsta baloje,
kai sodas plyšta žieduose
Man reikia šilumos
kai lietus maudosi upelyje,
kai dangus krinta į žemę skausmu

Jaunius KULNYS (Šiauliai)

Mes meilę kadaise į pilkąją žemę pasėjom,
išdygo gyvybė – ją nešė į dangų šventieji
ir dėjo po kojomis Žemės Sutvėrėjui
iš vargonų gelmės – sklido muzikos bangos auksinės...

Tu pynei vainiką ir dėjai man ant galvos
pasaulis judėjo po saule į naktį bekraštę, o padangė
pilna šviesulių, lyg kas uždegtų Sietyną –
renki iš žvaigždžių – tu, auksinį pavasario medų...

****

Galanda sapną grėsmingi varpo dūžiai
išbėgu basas į sodą, ten, kur snaudžia
žydinčių vyšnių kvapas,
kur kraujo balsas ošia...

Rymo neištartas žodis
banguojantis vėjo plaukais,
lyg atsiskyrėlio tiesa
po tavo gerumo skliautais.
Nebuvo pavasarių per daug....

SLAPTINGAS MANO KRAŠTAS

Slaptingas mano kraštas
Čia, net gamta niekam šypsenos negaili
Maloniai stebina visus – skaidriu
Lyg deimantas miško šaltiniu...

Vaikščioju kloniais ir vieškeliais, takais
Užkopiu į Šatriją, Medvėgalį, Salduvę
Išgirstu skaudžių praeities dainų,
Menančių senus nuožmius laikus...

Ir, kai saulė žemę spinduliais apkloja
Mano siela suvirpa švelniu šauksmu
Koks tyras vėjas ir laukai – vien žiedų žiedai –
Vaiskus gegužis ir svaigsta man galva...

Apsidairau – aplink, čia gimtinė mano!

Nijolė LENGVINIENĖ (Žalpiai)

KAS TU ESI, ŽMOGAU?

Kas tu esi, žmogau,
Be židinio, be meilės?
Sakai: "Aš pavargau..."
Kodėl gi tavo eilės
Su liūdesio skraiste,
Širdies krauju ir
Nerimo lašeliais
Nutaškytos?!
Nejaugi nematai šviesos,
Nejauti meilės begalinės.
Kodėl nepakvieti širdies savos
Išgerti meilės taurės paskutinės?
Tik ji pakeis mintis tavąsias.
Jos taps vėl šviesios, lengvos,
Lyg debesėliai danguje.
Skraidysi tu, lyg
Lengvas pienės pūkas,
Kurio nevargina niūri mintis.
Tiktai aukštyn,
Aukštyn į saulę,
Ir nesvarbu,
Kad galima sudegti...

Bet tas lėkimas
Vis aukštyn,
Tas laisvės pojūtis,
Gerumo jausmas –
N e p r i k l a u s o m y b ė –
Tai taip saldu
Ir malonu!

ŠIRDIS SUDUŽO

Širdis sudužo
Į tūkstančius šukių,
Jausmai sukilo
Iš pačių gelmių.

Šitiek metų
Gyventa be meilės....
Neišgirsta žodžių,
Kuriais skamba eilės...

Stasys RAMANAUSKAS (Butkiškė)

PASTABA

Kas penktas žmogus skursta
Įrodo mūsų Vladas
Čia pastebi Marijona
Tik ne kas penktas vadas

Kiekvienam savo darbas
Jis vairuoja ilgą fūrą
O ji kraipo pliką rūrą
Kokio dyvo, kokio juoko,
Už tai pinigus jiems moka

NESUPRANTAMA

Argi buvo teisinga
Mūsų Jonas rokuoja
Dėl vieno obuoliuko
Išgrūsti juos iš Rojaus

Dabar kiek jų nuraško
Jis išvadą padaro,
Ir niekas juos už šitą
Niekur nebeišvaro

Teresė RIMULAITYTĖ (Tytuvėnai)

DUONOS ŠVIESA

Rugeli, broli,
Syvasties upe,
Iškentęs šaltį,
Pūgas ir vėtras,
Vos tik sesutę
Saulę išvydęs
Gražiai tu augi
Pečius apsupęs
Žaliu aksomu.
Kai apsipylęs
Žiedais dainuoji
Žemelė glosto,
Dangus myluoja,
O kai sūpuoji
Nokstantį grūdą
Miglų apsiauste
Angelas skrieja
Ir meilę barsto,
Kad žmogaus lūpos
Nuolat šnibždėtų:
-Rugeli, broli!

ATODŪSIAI

Atsimerkė sidabrinis rytas,
Suskambėjo saulėta diena
Lig senolių klevo kanklių stygos,
Lig paukštelių giesmė dyvina.

Ir taip noris išdainuoti džiaugsmą,
Apkabint piliakalnį išties
Ir šalia žaliuojančių pušelių
Pasodinti ąžuolą vilties.

Rymo ežeras lig amžių liūdnas krivis,
Supa laumių rūsius gelmėje.
Snaudžia beržas sklidinas gerumo
Vienišas giedroj ir audroje.

Ir renku tą grožį į krūtinę,
Kad užtektų jo ilgai ilgai,
Kad mokėčiau išstovėti tyliai,
Kai išduoda mylimi draugai.

NORĖČIAU

Skiriu savo pirmai knygai
„Pajauskim stebuklą“

Tirpo ištirpo metų gausybė
Dienų drobulėj.
Ant mano delno, manoji knyga
Apsunkus guli.

Ji šitoj žemėj, tik mažas grumstas –
Rasos lašelis.
Kaip tu gyvuosi įgavus laisvę,
Širdies dalele?

Praus tave lietūs, žaibai ir audros,
Ar sugebėjau
Sparnus tau duoti, įsilaikyti,
Skristi prieš vėją?

Labiausiai trokštu, kad tu pravertum
Duris tos pirkios,
Kur senas stalas duonute kvepia,
Svirtis pravirkus.

Tenai senolė maldoj paskendus
Į kryžių žiūri.
Jos visos dienos lange vienatvės
Vardų neturi.

Kad tu įėjus guostum senolę
Pečius apsupus,
Kad tu padėtum švelniu žodeliu
Ant skausmo lūpų.

SKERSVĖJUOS

Laisve,
Tu – didžiulė
Duonos riekė
Per visą
Lietuvą.
Esi visų
Ant suskilusio
Stalo.

Matau tavo ašarą
Grobuonies letenoj.
Renka trupinius
Maži paukšteliai,
Neša į lizdus.
Ar neišdraskys?

Edvardas STANKUS (Kelmė)

Aš noriu, kad mano, būtų mano ir
kad nebūtų nieko svetimų, štai Zinai
Svaras nosį pakuteno, o aš padėt jai
nieko negaliu aš gyvenu namuos tarp
savų sienų neliūdna man, aš apsuptas
draugų o jei kartais noriu pabūt
vienas tariu iki aš jau miegot einu

*****

Šiąnakt žiema pas mus taip skubėjo
kad net sniego paimti nespėjo o
ruduo žemę lietumi prausė ir išėjo
žiemos nepaklausęs, ar jai paėmė apklotą
baltą, kad žemelei mūs būtų nešalta

****

Šiandien mane aplankė aitvarai, bet
Angelas už lango špygą rodė, kai vargšui
duoda turtą, negerai, jis neša žmogui
rūpestį ar ligą, bet aš tikiu, kad
turto to nebus, jis iškeliaus kaip
aitvarai pro langus, na o liga, pastoviai
lanko mus, ką padarysi o dievuli brangus

****

Parašysiu Saulelei aš laišką, lai prie
jūros jai vėjas atneš, kai po pajūrio
kopas ji vaikščios, paskaitydama mano eiles

Vos pabudusi saulelė meiliai tiesia
man rankelę, švelniai taria labas rytas
jau skaisti dienelė ritas, duokš mieloji
luputes bučinukas tau į jas

Jadvyga ŠIMKIENĖ (Kelmė)

KASDIENYBĖ

Visur
Šešėliniai vorai,
Medinės šypsenos,
Aštrūs dantys,
Tulžis.
Meldžiamės
Dievui,
Darbui,
Leidžiam
Esamybei
Matuoti
Neaiškybes.
Visada randam
numegztą
Tą patį
Kopimą į niekur.
Akiniai neturi
Tiesos

KAIMO KELIUKU

Keliuku
Šlepsėjome dviese –
Aš ir kaimo ruduo.
Praskrido bitė,
Storaodė musė.
Vežimo ratai
Ir kuinas
Įbrido į pelkę,
Sustojo, pamąstė
Ir, šoktelėję į priekį,
Nudūmė keliuku aukštyn.
Paskui nubėgo
Angeliškų akių vaikas,
Guminiais batais

Nuklampojo
Ūsuotas senis
Ir keturkojis,
Taip panašus į lapę –
Niekas manęs nepastebėjo,
Nes to nenorėjo lietus.

DĖMĖ

Vakarėja.
Danguje – vien
Žuvėdrų sparnai
Blaškos medžiai.
Seno namo aky –
Kibirkščiuojanti saulė...
Nors prieš valandą čia
Garsiai trankės lietus,
Bloškė lango stiklan
Storą vabalą.
Kvepia beržo krauju
Rausva krosnis šypsot nesiliauja,
Šnypščia senas brangus arbatinis.
Lendu
Į naktinį skafandrą
Pabendraut su ramybe.
Alsuodamas laikrodis
Kyla į kalno viršūnę,
Paskui šoka žemyn – laiko pradžią.
Viskas gerai, -
Tik dėmė ta ant stiklo.
Kažin, ar vabalas gyvas?

Vytautas ŠIMKŪNAS (Tytuvėnai)

Nerašyk daugiau nė vieno laiško...
Kam tie žodžiai negyvam lape?
Liūdesys po žemę vėju vaikšto,
Paukščio iš toli atsineštas sapne.

Tegu miega akys tako patale,
Lūpos tegu paslaptis visas nutyli...
Uždaryk pasaulį plieno kevale,
Melzgano dangaus žvaigždėtam gyly...

Paprašyk, kad volungė balsu,
Saulės pirma laiko neprišauktų...
Akys bijo rytmečio šviesų,
Bijo, kad tavęs neprisišauktų...

Amelija VYŠNIAUSKIENĖ-MILTENIENĖ (Kelmė)

IR VĖL PAVASARIS...

Ir vėl pavasaris sušildė žemės širdį,
Vėl šiluma ir saulė... žydi sodai, pievos...
Gyvenimo vėl šauksmą žmonės girdi,
Naują gyvybę vėl palaimins Dievas.

Atgis gamta... Gyvybė šauks gyvybę,
Ir meilės jausmas apglėbs visą žemę...
Visuotina trauka... Visuotina didybė
Palaimą siunčia, džiaugsmą lemia.

Ir tu, žmogau, žmogum užgimęs,
Mokėki džiaugsmą žemei nešti,
Ne kerštą, pyktį užauginęs,
Didžiuokis ne karu, ginklu,
Ne priešų žuvusių pulku!
Būk žmogau, kito žmogaus draugas –
Tegu Aukščiausias VISUS saugos!